

Chương 21

Vô Trường Quân

Tỉ trong một thoáng, song phương đã trao đổi mười chiêu.
Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Về thân pháp, quái vật chẳng kém Tiêu cốc chủ, về quyền phong, lão cũng không nhường Lam đại tiên sinh, nhưng ta có cảm tưởng là lão chưa xứng là một đối thủ của họ Lam hay họ Tiêu? Tại sao ta có cảm tưởng này?

Chàng đưa cao tay thủ, đánh xuống vai tả của lão quái vật.

Quái vật lánh vai qua một bên, từ phía dưới đánh thốc lên một quyền.

Triển Mộng Bạch vừa hạ cánh chổ xuống, vừa gập người lại, rồi hoành tay gạt treo ra ngoài, đúng theo chiêu Kim Ty Giao tiễn, bàn tay xòe năm ngón, tay co lại như móc câu, ngược chiều thốc lên, định móc vào mạch môn của quái vật.

Lối công của song phương gồm luôn lối thủ. Thủ pháp nhanh, thân pháp nhanh, tuy hai người giao đấu, nhưng đứng ngoài nhìn vào, thấy chưởng ảnh, quyền ảnh trùng trùng, xem như có ít nhất mười người đang hỗn chiến.

Họ lại trao đổi thêm mười chiêu nữa.

Triển Mộng Bạch chợt thức ngộ:

- Phải rồi! Vũ công của lão ta tuy cao, song kém phần trí tuệ khi biến chiêu, điều này thì cốc chủ hơn hẳn lão. Còn quyền phong của lão, hùng mạnh có thừa, song lại khiếm khuyết chánh khí, do đó lão chưa xứng là đối thủ của Lam đại tiên sinh, cũng như còn lâu lão mới là kình địch của đế vương cốc chủ. Ta có thể ví lão với một người bạo phú, càng giàu nhanh càng để lộ cái ban sơ bản tiện của mình, bởi vì khi tập lối sống giàu, thường vấp những sơ hở do tập quán lúc hàn vi lưu lại. Bạo phát về tài lộc, dĩ nhiên không có cái thanh hoa của bậc thế gia, còn bạo tiến về vũ công, thì không nắm được cái tinh thần của bậc danh môn. Cho nên, trước bậc thế gia, kẻ mới giàu không tránh khỏi ngây ngô, và đứng trước bậc danh môn, một cao thủ kém căn cơ đương nhiên phải lung túng.

Sự nhận xét của chàng rất xác đáng, thức ngộ được điều đó, chàng không bận tâm lo nghĩ nữa.

Bỗng một đạo nhân gọi Triển Mộng Bạch:

- Xem ra, quái vật có mối đại thù gì đó với Lam đại tiên sinh và Đế vương cốc chủ, lão ta quả là tay đại địch đấy, huynh đài phải hết sức đề phòng cẩn thận, tuyệt đối chẳng nên khinh thường lão.

Bận giao đấu Triển Mộng Bạch chưa kịp hiểu đạo nhân muốn nói gì, vội hỏi:

- Đạo trưởng nói thế có ý gì?

Quái vật quát chặn:

- Gã mũi trâu kia, nếu người còn léo nhéo ta đập chết liền.

Triển Mộng Bạch cấp tốc đảo bộ đứng án trước mặt đạo nhân sợ quái vật hạ thủ bất ngờ. Đạo nhân tiếp:

- Chừng như lão quái vật đã khám phá được lai lịch vũ công của huynh đài, lão hiểu là do Đế vương cốc chủ và Lam đại tiên sinh truyền cho huynh đài, do đó mà lão chưa hạ độc thủ.

Triển Mộng Bạch tỉnh ngộ:

- Lão định nghiên cứu võ công của hai vị tiền bối đó, nên cố tâm kéo dài trận đấu, để tra nghiệm tận tường, sau này rút kinh nghiệm quyết định phần thắng bại với hai vị tiền bối? Cái ý đạo trưởng có đúng như thế không?

Đạo nhân chưa kịp đáp, quái vật đã hét lớn:

- Đúng vậy!

Triển Mộng Bạch bật cười cuồng dại:

- Đến ta đây, người cũng chẳng làm gì được thì còn mong gì so tài với hai vị ấy? Ta là hạt cát, hai vị đó là minh châu người biết chưa? Đừng ảo vọng động thủ với họ, phần bại về người là cái chắc.

Lão quái vật gầm lên:

- Mười năm qua, ta chuyên luyện một môn võ công để đối phó với hai lão quỷ đó, ta không tin rằng ta sẽ bại.

Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ, tự hỏi bởi nguyên nhân nào lão quái vật lại có cừu oán đồng thời với Lam đại tiên sinh và Đế vương cốc chủ?

Suy nghĩ một hồi chàng cao giọng thốt:

- Dù người có khổ luyện thêm mười năm nữa, người cũng chưa xứng là đối thủ của hai vị tiền bối đó.

Quái vật thét:

- Câm!

Lão biến đổi quyền pháp, lần này thì lão phát những chiêu thức cực kỳ nguy dị hùng mạnh. Qua mười chiêu, lão chiếm được ưu thế.

Triển Mộng Bạch tựa hồ bị quyền phong của lão vây kín quanh mình.

Đạo nhân thở dài, buông nhẹ:

- Có cơ hội mà không chịu chạy, bây giờ có muốn chạy cũng không kịp nữa.

Triển Mộng Bạch bức tức quát:

- Các vị dám chịu chết để bảo trì danh dự thì tại hạ đâu phải là kẻ quý tử tham sanh? Con nhà võ tuyệt đối không nên nói mấy tiếng trốn chạy. Tại hạ xin đạo trưởng nín lặng, đừng nói chi những lời khó nghe thế.

Rõ ràng là chàng không đủ sức chịu đựng để duy trì cuộc chiến nữa rồi. Song lực thì suy, trái lại hùng khí càng bốc cao.

Đạo nhân thở dài tiếp:

- Nếu là tham sanh, thì các hạ đến đây làm gì? Chẳng qua là bần đạo nghĩ rằng, nếu tất cả năm chúng ta cùng chết ở đây, dưới tay lão quái này thì oan uổng vô cùng.

Triển Mộng Bạch giật mình thầm nghĩ:

- Ta ngốc quá, tại sao ta quên mất báo động cho Thiên Phàm đại sư và Ngọc Cơ chân nhân là đã phát hiện được tung tích của các đạo nhân hòa thượng? Không khéo ta làm hỏng việc của các vị tiền bối.

Chàng liền lập tức hú vọng mấy tiếng dài, rồi liên tiếp mấy tiếng nữa.

Lúc còn sung mãn thì không hú, giờ sau khi quyết chiến với lão quái vật thì khí cùng lực kiệt, tiếng hú dĩ nhiên là không vọng xa.

Như vậy, là có hú cũng vô ích, trừ phi hai vị đó đang bất ngờ ở gần.

Biết rõ tiếng hú không vọng đi xa, Triển Mộng Bạch khấn cấp ra mặt.

Chàng có chết vì lão quái vật thì cũng chẳng khi nào hối tiếc, điều đáng hận là chàng quá sơ ý để lụy đến bốn người kia, và như vậy chàng sẽ rất thẹn với Nhất Phàm đại sư và Ngọc Cơ chân nhân.

Cái chết của chàng không xóa được cái thẹn đó.

Vì khấn cấp, vì rối trí, tâm pháp bị ảnh hưởng luôn, chiêu thức đưa ra tán loạn, mất cả hiệu lực.

Quái vật cười lạnh:

- Người kêu gọi cái gì mà cười vang thế?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Ta kêu gọi chi mặc ta, can gì đến người?

Lão quái vật cười ngạo nghễ:

- Chết đến nơi mà còn ương ngạnh, rõ ràng là xuân ngốc.

Lão nói, nhưng chiêu tay lão không chậm, chiêu thức đưa ra đều đều, thân pháp linh diệu như thường.

Thoạt thấy lão trước mặt, bỗng lòn ra phía sau lưng, rồi đảo qua tả hoành qua hữu. Có khi lão phóng lên, có lúc lão hạ xuống, dù lão ở hướng nào, quyền phong vẫn rít vù vù, như trần ngàn con rối xoay tròn quanh mình Triển Mộng Bạch.

Đấu pháp của lão hiện tại, mượn tượng chẳng do thân mình, mà do chính cái tâm, cái ý của lão. Tâm ý nhắm đến mặt địch thì quyền tay bay đến mặt địch. Hoặc giả xuống chân địch, thì chân quét qua liền, thân hình của lão như cái máy dò tâm ý chuyển động, và lão chuyển động còn nhanh hơn cái máy.

Dần dần, Triển Mộng Bạch không còn phân biệt lão từ đâu đánh vào, là lão đánh nơi nào trên người chàng.

Thấm mệt rồi chàng bắt đầu nghe đói, nghe khát. Từ lúc ăn mấy món do Tiêu Man Phong đãi, thời gian qua đã lâu, chàng chưa có dịp ăn uống. Bây giờ cái đói, cái khát kêu gào, tiếp tay với cái mệt, biến chàng thành bia đá cho lão quái vật thực nghiệm võ công.

Đã đến lúc chàng không hoàn thủ nữa rồi.

Đạo nhân thở dài, nhắm mắt lại, không nỡ nhìn chàng chết thảm dưới tay quái vật.

Bỗng một tiếng thét hãi hùng vang lên, đạo nhân giật mình mở choàng mắt ra, trong thấy Triển Mộng Bạch nằm dài trên nền động.

Qua ánh sáng của ngọn lửa bập bùng, đạo nhân thấy máu chảy hai bên mép của chàng.

Quái vật đứng trước mặt chàng cười lạnh hỏi:

- Còn can đảm không? Nếu còn cứ đứng lên, tiếp tục giao đấu!

Triển Mộng Bạch thét một tiếng lớn, lăn mình vùng dậy cắn chặt hai hàm răng, vùng quyền đánh tới.

Quái vật lách mình tránh né mấy chiêu, bất thành linh, nghiêng đà đá thốc lên. Triển Mộng Bạch cố xoay người tránh cái đá đó, sao đầu vai của chàng hứng một chưởng của địch. Thân hình chàng chao chao, chàng không sao gượng nổi, lại ngã nhào.

Quái vật cười lạnh hỏi:

- Còn đánh nổi nữa chăng?

Triển Mộng Bạch không hét, không đáp, lăn đi mấy vòng, thừa thế vùng dậy, đánh ra mấy chiêu nữa.

Song quyền đưa ra, bất quá có hình thức, chứ lực thì hoàn toàn thiếu vắng.

Đánh như thế thì đánh làm gì?

Chàng cũng biết vậy, sao đánh bằng lực không gây tổn thương cho ai, chàng đánh bằng ý chí, tỏ cho đối phương biết chàng chẳng bao giờ chịu bại.

Quái vật không hoàn thủ ngay, chỉ tránh né, rồi dùng chân quét chàng, chàng lại ngã.

Dĩ nhiên, mỗi lần ngã, đứng lên, đánh tiếp là mỗi lần kiệt sức. Cuối cùng, thân thể chàng dơ dáy quá, máu ra bê bết, bụi cát bám đầy, trông chàng không còn nhân dạng, bây giờ thì chính chàng là quái vật còn quái vật là người.

Bởi trong hai đối thủ, quái vật giống người hơn.

Sau khi chàng ngã lần cuối, quái vật trầm giọng hỏi:

- Còn đánh nữa hay thôi?

Cũng là một ý hỏi, quái vật lần này lại đổi giọng. Giọng nói có phần khâm phục trước gương cách Triển Mộng Bạch.

Bốn đệ tử thiếu lâm võ đương thương cảm quá chừng, không dám nhìn chàng nữa.

Triển Mộng Bạch lau máu quanh miệng rồi từ từ đứng lên.

Quái vật hừ một tiếng:

- Còn muốn đánh nữa sao? Chẳng lẽ không ai dám đánh chết người à?

Triển Mộng Bạch gằn giọng:

- Muốn đánh chết ta, cũng đâu quá dễ vậy?

Đạo nhân thốt:

- Các hạ hà tất tự làm khổ mình? Quái vật muốn các hạ làm vật đùa, nên lão chưa hạ độc thủ đó.

Triển Mộng Bạch đáp:

- Nếu lão không giết tại hạ, thì tại hạ quyết đánh kỳ cùng, khi nào hết đánh nổi thì thôi. Giọng nói của chàng biểu hiện quá rõ tính quật cường của chàng.

Quái vật hỏi:

- Liệu người còn đánh được bao lâu?

Bất thành linh, lão vung ra một chưởng, nhằm ngực Triển Mộng Bạch.

Lão đánh thế nào mà Triển Mộng Bạch nhào xuống lại nhào lên, cuối cùng lại rơi trúng đồng lửa.

Lão nhảy vọt theo, vừa đá vừa gọi:

- Đứng lên, đứng nhanh lên đi chỗ, lửa cháy da thịt bây giờ, đứng dậy đánh tiếp, đứng ba trăm chiêu rồi nghỉ tay.

Đột nhiên, Triển Mộng Bạch lăn mình, choàng tay ôm cứng ống chân lão, chàng ghì mạnh.

Quái vật dù có võ công cao, trong lúc bất ngờ, không làm sao có phản ứng kịp thời, mất thân bằng, ngã luôn theo chàng vào đồng lửa.

Triển Mộng Bạch vốn ương ngạnh, thà chết chứ không chịu nhục cứ ôm cứng ống chân quái vật, nếu chàng có chết cháy thì quái vật cũng không sống được.

Quái vật có quá nhiều lông, lông gặp lửa là bắt cháy liền, lão ta cũng bằng xương bằng thịt, chứ nào phải sắt đá mà chịu nổi sức nóng. Chính Triển Mộng Bạch cũng nghe đau đớn lắm chứ nhưng chàng quyết liều thì bất chấp lửa được, quái vật đâu có thể bất chấp như chàng?

Lão rú lên một tiếng thảm thiết, như con lang bị thương, đoạn tung mình vút bổng lên không, Triển Mộng Bạch đeo cứng lão, cũng theo lên luôn.

Y phục của chàng đã cháy một phần, chàng bay lên, lửa rơi xuống như những mảnh sao.

Chưa từng thấy một ai có dũng khí như Triển Mộng Bạch. Trông thấy cảnh đó, bốn đệ tử Võ Đường, Thiếu Lâm hết sức hãi hùng sắc mặt biến đổi.

Trong phút chốc, họ quên ngay đau đớn và lo ngại cho Triển Mộng Bạch.

Lông quái vật cháy, lão vút lên không, như một cầu lửa được cung cao, lão nghiêng là đáp xuống bên ngoài đồng lửa, đồng thời hạ tay xuống điểm huyệt Khúc Trì của Triển Mộng Bạch.

Huyệt Khúc Trì nằm ở cánh tay, Triển Mộng Bạch lỏng ngón tay liền.

Lúc quái vật xuống, chàng cũng vừa buông tay để rơi xuống.

Quái vật lăn mấy vòng, dập tắt ngọn lửa trên người, đoạn bật cười ghê rợn, nói:

- Tiểu tử bạo gan lắm đấy! Hẳn người nhất định chết nơi tay ta!

Lão cúi xuống nắm Triển Mộng Bạch xách hống lên, mang đến đồng lửa, tiếp:

- Lão gia nướng sống người, rồi cho bọn kia nếm thịt của người!

Trước đó, lớp lông trắng phủ bên ngoài, bây giờ lông cháy thành tro quái vật biến thành màu đen xì, lão lại cười rùng rợn, trông như quỷ sứ.

Quái vật vừa bước tới, vừa vung tay Triển Mộng Bạch càng phút giây càng gần lửa.

Quái vật nhất định nướng sống chàng thật sự chứ chẳng dọa dẫm gì.

Gần đây, nội lực của Triển Mộng Bạch càng thêm mạnh mẽ, cho đến bây giờ chàng vẫn chưa hôn mê mặc dù quái vật đã quật ngã chàng bao nhiêu lượt, ngoài ra còn đá chàng bay vào lửa, còn mang chàng theo lên không trung sau cùng lại điểm huyết chàng.

Giả như chàng hôn mê thì đỡ khổ biết bao, bởi lúc hôn mê chàng không nghe đau đớn, chứ đang tỉnh như thế này thì dù cho chàng có can đảm cách mấy cũng chẳng làm sao chịu nổi.

Chàng có tự nguyện hy sinh cho một lý tưởng nào đâu mà can tâm lên giàn hỏa?

Lão quái vật đã đưa chàng lên trên ngọn lửa rồi.

Chàng trừng mắt, cắn răng gồng mình chịu đựng, nhất định không buông một tiếng rên, dù khổ.

Lão quái vật bật cười ghê rợn:

- Tiểu tử khá lắm, đúng là một tay có hạng. Bình sanh lão gia mới thấy một người như người.

Lão dừng lại, nhất cao tay, đưa Triển Mộng Bạch lên khỏi xa ngọn lửa đoạn tiếp:

- Cứ mở miệng van xin lão gia một tiếng thôi, lão gia sẽ tha cho ngay!

Triển Mộng Bạch hét:

- Câm ngay!

Lão quái vật cười hì hì:

- Tốt!

Lão nhìn quanh đoạn với tay lấy một thanh sắt nơi góc động.

Thanh sắt cũ kỹ quá, sét rỉ đầy, ngoài ra có dấu máu, có lẽ thanh sắt là vật lão thường dùng để dã thú, gần đây lão bỏ đi vì vậy máu ứ, nên rỉ sét rất nhanh.

Trông thanh sắt đó đủ tởm vì cái dơ rồi, đừng nói là nghĩ đến việc lão sắp làm gì với nó.

Lão quái vật đưa nhanh thanh sắt trên lửa, đốt nó như đốt sắt trước khi đặt lên xe.

Lão lại cười hì hì thốt:

- Gan người dù bằng sắt, người cũng phải kêu gào lên, khi ta áp dụng trò chơi này!

Nơi đây là chốn thâm sơn cùng cốc lão có thể làm gì tùy ý, mà làm bao lâu tùy ý, làm rồi bỏ dỡ, khi nào hứng lại tiếp tục làm, cũng chẳng có bóng ma nào đến quấy nhiễu lão, ngăn trở lão.

Thế thì đừng mong có cứu tinh cho Triển Mộng Bạch. Thế là chàng phải tiếp nhận cực hình do lão thực hiện trên người chàng!

Bốn đệ tử Thiếu Lâm Võ Đang khóc ròng. Một vị than qua tiếng nấc:

- Hãy đi êm, đi cho thật êm vị thiếu niên anh hùng kia! Bần tăng nếu còn sống sót, sẽ ngày ngày đọc cho các hạ một kinh siêu độ.

Lão nhân đã từng đối chọi với lão quái vật rung rung giọng nói:

- Cái gì ta cũng nói được, ta sẽ nói hết, miễn là người buông tha cho y!

Quái vật gằn giọng:

- Thì người cứ nói trước đi, người nói xong là...

Lão hạ thấp thanh sắt xuống nhưng không chịu dứt câu.

Đạo nhân tiếp:

- Nơi chúng ta nghĩ chân vừa rồi có một...

Triển Mộng Bạch nghiêng răng quát chặn:

- Đạo trưởng tiết lộ là tại hạ chết không nhắm mắt!

Đạo nhân thở dài:

- Chỉ cần cứu được các hạ thì thôi, dù bản đạo có bị mang lên núi đao, vất vào biển lửa, dù bản đạo có mang tội vi phạm sư huấn, cũng chẳng hề thán oan.

Chỗ quái vật đưa Triển Mộng Bạch ra, ngọn lửa đã hạ, song than rực hồng hơi nóng bốc lên, người bên ngoài nhìn vào còn phải rùng mình, huống hồ là kẻ bị nướng sống!

Thế mà chàng cắn răng chịu đựng, chẳng hề kêu vang.

Cái gan của chàng đã hiện ra quá rõ ở chỗ là bất cứ ai trong trường hợp của chàng cũng tìm cách tự tử, là cách giản dị nhất, là cắn lưỡi, hay cùng lắm là vận dụng công lực, bứt đứt gân mạch trong người. Song chàng không làm vậy, bởi vì chàng cho rằng như thế là không can đảm, chàng quyết tâm rước cái chết vào mình, chứ chết trước khi phải chết là trốn chạy nguy hiểm, đồng thời cũng là một cách xong phải chết làm sao cho khí hùng hiển lộ, nhìn ngay cái chết mà từ từ buông xuôi...

Chàng can đảm rõ ràng, chứ chàng chẳng phải duy trì từng hơi thở chờ một cứu tinh.

Có ai hẹn với chàng đến cứu chàng đâu? Và chắc gì người cứu chàng đến kịp lúc, nếu có thật?

Thiên Phàm đại sư?

Ngọc Cơ chân nhân?

Chờ hai người đó là mơ hồ, như chờ đợi một nhiệm mầu, nhiệm mầu chỉ có trong ảo tưởng.

Chàng không thuộc hạng người nuôi hy vọng.

Chàng nhất định chịu chết, nhất định ngăn chặn đạo nhân tiết lộ.

Nhưng đạo nhân nữ nào yên lặng, để nhìn chàng từng thớ thịt chín từ từ.

Bất giác, đạo nhân gom tàn lực, hét lên:

- Nơi đó có một...

Bỗng một người từ bên ngoài xa xa lao bụi đến, chính sự xuất hiện của bóng đó làm cho đạo nhân giật mình, không buông nổi mấy tiếng cuối.

Bởi bị treo động đầu xuống đất, treo quá lâu, nhân quang mất tinh nhuệ, lại thêm bóng đêm mờ, ánh lửa chớp chớp từng cơn, thoát tối, thoát sáng, đạo nhân không rõ bóng mới tới đó là ai.

Tuy nhiên một bóng người xuất hiện trong lúc này, dù đó là ai, cũng mang đến cho họ ít nhất cũng làm chậm trễ hành động của quái vật.

Đạo nhân đang mong đợi một người, cứ tưởng người đó đến, nên reo lên:

- Chưởng môn sư tôn đến. Sư tôn đã đến.

Dù chẳng phải là sư tôn, đạo nhân cũng có cái lợi là gây hoang mang cho quái vật.

Quả nhiên quái vật hét lên:

- Ở đâu?

Lão buông Triển Mộng Bạch xuống đất, quay mình lại liền.

Tuy lão cuồng ngạo, nhưng nghe có chưởng môn Vũ Dương đến, lão không tránh khỏi kinh tâm.

Bọn đệ tử Thiếu Lâm và Vũ Dương mừng rỡ phi thường.

Và mừng rỡ hơn ai hết phải là Triển Mộng Bạch, bởi nhiệm mầu đã đến với chàng, chàng sẽ giã từ cái chết, trở lại sự sống.

Cả sáu người đều nhìn ra cửa động.

Người nào đó đã đến nơi, hiện rõ dưới ánh lửa.

Chẳng phải Ngọc Cơ chân nhân, mà chính là một thiếu nữ, thiếu nữ đó chính là Tiêu Phi Vũ.

Một thiếu nữ vận nam trang, không hoa lệ, nàng vận bộ y phục bằng gai, may chẹt, sau lưng nàng có chiếc bao nhỏ, cũng bằng bố.

Chừng như nàng có ý định ly gia, nhưng vũ trụ mệnh mang, nàng còn biết đi về đâu trong buổi ban đầu?

Không định hưởng, nàng bất ngờ đến nơi này.

Đạo nhân thất vọng.

Triển Mộng Bạch kinh hãi vô cùng

Tiêu Phi Vũ dừng chân, nàng sững sờ nhìn quái vật, vẻ kinh dị hiện ra nơi ánh mắt nàng, tuyệt nhiên nàng không hề khiếp sợ.

Mường tượng là bình sanh nàng chưa hề biết sợ là gì.

Lão quái vật cũng nhìn nàng một lúc, bỗng cười lên một tiếng, hỏi:

- Bé con! Người là nam hay nữ? Đang đêm chạy loạn trong rừng, định làm gì?

Lão cứ tưởng Tiêu Phi Vũ chẳng may quan hệ tới Đế Vương Cốc, do đó lão không tỏ rõ hung hãn qua giọng nói.

Dù lão có hoà dịu đến đâu, thân hình của lão qua ánh lửa chập chờn, giữa cảnh núi rừng hoang vắng cũng vẫn làm người ta khiếp sợ như thường.

Tiêu Phi Vũ không hề ngán, cao giọng hỏi lớn:

- Người là người hay quỷ? Đang đêm ẩn nấp tại chỗ này, định làm gì?

Quái vật cười lớn:

- Người còn bé bỏng như ngọn cỏ non, thế mà can đảm có thừa, dám ăn dám nói như thế trước mặt lão gia!

Tiêu Phi Vũ nhướng cao đôi mày, hét qua phần nộ:

- Người là lão gia của ai chứ? Chính bốn cô nương mới là lão nương của người đấy!

Nàng chưa nhìn chung quanh nên chưa trông thấy Triển Mộng Bạch và sáu vị kia.

Quái vật cười khanh khách:

- Người bao nhiêu tuổi mà đòi làm mẹ của lão gia chứ? Mẹ như thứ đó, con như thứ này thì thật là một quái sự!

Tiêu Phi Vũ hừ một tiếng:

- Quái sự, không do mẹ trẻ con già, quái sự là do mẹ là người con là quái vật! Người chưa xứng đáng là con ta, bởi người người chẳng ra người, quỷ chẳng ra quỷ, cô nương phải chỉnh huấn người lại cho người thành một thứ nào riêng biệt thứ đó mà thôi!

Dù là nhi nữ, nàng có tánh hào phóng hơn nam tử, ăn nói không cần dè dặt, bất chấp cả đạo lý, thích làm sao nói như vậy.

Triển Mộng Bạch bất mãn về thái độ ngông cuồng quá mức của nàng vội hét:

- Người... chạy nhanh đi kẻo mất mạng đấy!

Chàng muốn nói gia gia của người có mối thâm cừu với quái vật, hãy chạy gấp đi, nếu mà quái vật biết người là con của cốc chủ, lão sẽ sát hại người, dù mang tiếng lớn hiếp nhỏ, lão cũng chẳng màng.

Những chàng không thể nào dứt tròn câu như vậy, bởi cảnh cáo nàng tức nhiên tiết lộ lai lịch nàng.

Rồi vì muốn cứu nàng, thành ra chàng hại nàng.

Chàng lên tiếng, bây giờ Tiêu Phi Vũ mới biết là chàng có mặt tại cục trường.

Nàng nhìn xuống, trông thấy Triển Mộng Bạch trong tình trạng đó, bất giác run người lên, hét to:

- Người, làm sao người ra nông nỗi đó?

Khẽ lắc đôi vai, nàng lướt nhanh đến cạnh chàng.

Ngờ đâu quái vật đàn bộ, chặn đầu nàng.

Lão bật cười ha hả:

- Hay chưa! Hay chưa! Thế ra các người quen nhau!

Tiêu Phi Vũ quát:

- Người đánh hấn trọng thương ra thế đó, có phải không?

Quái vật không đáp liền câu hỏi.

Lão xuất chiêu kỳ tuyệt, nàng luống cuống rõ rệt.

Lão chỉ xuất phát một vài chiêu đầu, nàng bối rối, không làm sao chống đỡ nổi, nếu đương trì thêm và chiêu nữa thôi, là nàng phải hại, chắc vậy rồi.

Triển Mộng Bạch ở ngoài, lo sợ hơn là nàng trong cuộc, chàng cố nhong mình lên, tựa lưng vào thanh sắt do lão quái vật lấy từ trong góc hang, nường sống chàng trước đó, nhìn đăm đăm vào quái vật. Bỗng chàng kêu lên:

- Đánh vào sườn bên tả!

Chàng biết rõ, Tiêu Phi Vũ chưa phải là đối thủ của quái vật, dù cố liều cũng chẳng làm chi được lão, trái lại chính nàng phải chuốc khổ.

Không trợ giúp nàng bằng sức lực thì chàng giúp nàng bằng quan sát. Chàng ở bên ngoài, theo dõi từng chiêu thức của lão quái vật, thấy sơ hở, chàng gọi Tiêu Phi Vũ, nhắm đó mà tấn công.

Nhưng, Tiêu Phi Vũ cười lạnh, cũng xuất thủ, thay vì đánh vào sườn tả, nàng lại đánh vào sườn hữu, nghịch hướng do Triển Mộng Bạch chỉ điểm.

Thay vì đánh vào chỗ hở thì nàng đánh vào chỗ rất kín đáo, nàng nhất định không theo sự chỉ dẫn của Triển Mộng Bạch.

Đánh vào chỗ đối phương phòng thủ kín đáo thì khác gì mượn đối phương đánh bại gấp.

Lão quái vật dùng hai tay kháo chặt hai tay nàng.

Mạch môn bị chạm, Tiêu Phi Vũ thấy toàn thân rã rời, kinh lực tan biến ngay.

Triển Mộng Bạch ngã xuống liền kêu trời:

- Tại sao người tự làm khổ thế? Không lẽ người chẳng coi trọng bản thân?

Tiêu Phi Vũ hét lớn:

- Ta ra sao, mặc ta, can gì đến người? Nếu võ công của người cao tuyệt thì làm gì người...

Lão quái vật nhanh tay, điểm luôn ba huyết trên mình nàng.

Nàng bỏ lững câu nói đầy hần học.

Vừa lúc đó, bỗng tiếng gọi vang lên, dội khắp một vùng núi rừng:

- Phi Vũ! Tiêu Phi Vũ! Hãy nghe dì nói đây, trở lại với dì!

Tiêu Phi Vũ lộ vẻ bi thảm trông hết sức thương hại

Quái vật nhìn nàng hỏi:

- Phải chúng gọi nàng đó chẳng?

Tiêu Phi Vũ căm hận nhìn lão, đôi mắt đỏ ngầu, đôi mắt như bắn lửa.

Quái vật bật cười ha hả:

- Hay! Hay quá! Lại một người nữa trong gia quyến họ Tiêu đến đây!

Lão cao giọng đáp:

- Tiêu Phi Vũ ở đây! Nàng ấy đã bị lão phu bắt giữ tại đây!

Tiếng gọi ngừng bật một phút, sau đó lại vang to hơn, âm thanh có phần đe dọa:

- Người là ai dám xúc phạm đến Phi Vũ? Thế người chán sống rồi sao chứ?

Tiếng thoát đầu nhỏ đến cuối câu lại vang lớn, chứng tỏ người nào đó giở hết tốc lực chạy đến.

Tiêu Phi Vũ biến sắc.

Nàng biết rõ, bà dì đó chưa phải là đối thủ của quái vật, khổ thay nàng bị quái vật điểm huyết, không phát thính âm được, chỉ còn tức uất mà chịu, chứ không làm sao ngăn chặn bà.

Nàng cũng như Triển Mộng Bạch, cả hai đồng tính khí, chết không sợ cho mình mà lại sợ cho người khác. Mình lâm nguy không lo, thấy ai lâm nguy lại khẩn cấp ra mặt.

Huống chi lúc đó nàng có lên tiếng ngăn cản cũng chẳng kịp nữa, bởi bà ấy đã đến nơi rồi.

Bà vừa xuất hiện vừa nói oang oang:

- Tiêu Phi Vũ! Người ở đâu? Kẻ nào to gan dám trêu vào người?

Quái vật quát:

- Nàng ấy ở đây! Kẻ to gan cũng ở đây luôn!

Bà ấy bây giờ mới thấy quái vật, bất giác sững sờ, ấp úng hỏi:

- Người... người là gì?

Ý bà muốn hỏi, người là người hay quỷ song hỏi như thế thì không hợp với tác phong của bà, nên sửa lại cho ngôn từ êm dịu hơn.

Bà, là một thiếu phụ vận chiếc áo trắng như tuyết, tóc buông xõa phất phơ, chứng tỏ sự hối hả của bà.

Triển Mộng Bạch gặp bà ta một lần.

Hiển nhiên bà phát hiện bất ngờ Tiêu Phi Vũ vắng mặt, bà nghĩ là thoát ly gia đình.

Bà cấp tốc chạy đi tìm nàng khắp nơi, giờ gặp đây, bất chấp quái vật là gì, bà ôm chầm lấy nàng, như sợ nàng chạy thoát lần nữa.

Bà run run giọng hỏi:

- Phi Vũ có làm sao chăng? Có thọ thương không? Nói cho dì biết đi!

Tiêu Phi Vũ khích động phi thường, song chẳng nói được tiếng gì, chỉ òa lên khóc, dĩ nhiên không khóc thành tiếng, lệ thấm trào ra như suối tuông.

Triển Mộng Bạch trông thấy quái vật không ngăn trở bà ôm Tiêu Phi Vũ, hết sức làm lạ, mà chính hai đạo nhân và hai hòa thượng ở phía sau cũng kinh ngạc như chàng.

Hơn thế, quái vật sững sờ, đôi mắt nhìn thẳng phụ nhân, si si đại đại một lúc lâu.

Đột nhiên lão hét lên một tiếng lớn, dang hai cánh tay ra nhẩy vọt tới định ôm lấy phụ nhân.

Phụ nhân áo trắng hoàng hôn, vung tay đánh ra một chưởng.

Chưởng tung ra tùy tay, tùy phản ứng mà xuất phát, không mạnh lắm, song cũng trúng mặt quái vật.

Lạ thay, quái vật không hoàn thủ, cam chịu cái tát tay của phụ nhân.

Lần này chẳng những Triển Mộng Bạch và đạo nhân, hòa thượng kinh ngạc mà thôi, cả Tiêu Phi Vũ cũng lấy làm lạ.

Quái vật đưa hai tay xoa nơi má, đôi mắt si si đại đại nhìn phụ nhân.

Ánh mắt lão ngời niềm ái mộ và khích động, ai nhìn qua cũng nhận ra ngay.

Tiêu Phi Vũ chỉ bất động thôi, chứ lý trí không mờ ám, thấy thế nàng thầm nghĩ:

- Không lẽ quái vật yêu dì ta?

Lão nhìn sồ sàng quá, phụ nhân áo trắng then mặt đỏ bừng bừng, gần giọng hăm:

- Người nhích tới một bước, ta giết người ngay!

Quái vật bị tát tay cũng không giận, bị mắng cũng không giận, trái lại còn dang rộng cánh tay, run run giọng gọi:

- Nam Yến! Nam Yến không nhận ra là ai đây sao?

Phụ nhân áo trắng giật mình, lần này bà không phần nộ, mà lại lộ vẻ sợ hãi, bà nhìn đăm đăm quái vật, hỏi:

- Người... người là ai?

Quái vật nhích tới một bước, rồi một bước.

Lão tiếp nói, giọng vẫn rung, chứng tỏ lão xúc động mãnh liệt:

- Người không nhận ra ta!... Người không nhận được ta!

Niềm đau khổ hiện lên, những thớ thịt nơi mặt lão giật mạnh:

- Tại sao nàng không nhận ra ta? Không nhận ra Vô Trường Quân này...

Ta là Kim Phi thật sự! Vô Trường Quân Kim Phi thật sự chưa chết!

Triển Mộng Bạch nhớ, ngày nào trước đây, trên ngọn Huỳnh Sơn, gặp Tôn Ngọc Phật giả dạng Vô Trường Quân Kim Phi. Chàng cũng biết hấn giả mạo, song không tưởng sau này, chàng lại gặp được Vô Trường Quân thật!

Kim Phi ngẩng mặt lên không, bật cười cuồng dại, rồi tiếp:

- Hai mươi năm qua! Ta cố duy trì hơi thở, chờ đợi một ngày, để nhìn xem gương mặt của chúng, khi biết được là ta còn sống!

Lão chụp tay lên đầu vai lão phụ, hỏi:

- Người có nhớ chăng, ta từng nói với người là ta muốn báo thù? Và hiện tại, đã đến lúc ta báo thù rồi đó!

Lão phụ cuối đầu, không đáp.

Kim Phi thuật:

- Rơi xuống hố sâu ta cầm chắc là phải chết, nào hay đáy hố không là đá, là cát, đất, mà lại là một vùng bùn mềm!...

Rơi xuống vùng bùn, tự nhiên là ta không chết liền, bởi chẳng có sự va chạm mạnh, nhưng với thương thế trong người, ta làm sao sống lâu hơn? Vả lại, dù ta có cố chịu đựng cái đau đớn trong thân, ta cũng phải ăn, ở nơi đó có cái gì cho ta ăn được để kéo dài sự sống? Không chết vì thương thế, ta sẽ phải chết vì đói.

Thật là một điều ngoài sức tưởng tượng của ta! Chất bùn đó có một dược lực phi phàm, ta nằm trong bùn mấy hôm, thương thế không còn hành hạ ta nữa, ta bình phục dần.

Lão phụ ngẩng mặt lên, mơ màng:

- Sao kỳ thế?

Kim Phi giải thích:

- Hai bên vách hố, cỏ mọc đầy, cỏ thuốc mọc đây toàn là những thứ dược thảo hiếm có trên mặt đất. Vì dốc đứng, vả lại chẳng ai biết được trong hố có dược thảo cho nên từ thuở có dược thảo mọc lên, chẳng một ai tìm đến hái. Ta nhận ra, chim còn không hay xuống đó được, nói chi là người.

Lâu năm, chày tháng, dược thảo đó khô rơi rụng, tích tụ dưới đáy hố càng ngày càng dày, mưa đổ xuống, dược thảo mục, hoà với nước, biến thành một chất bùn màu nhiệm.

Vũng bùn đó đã từng có từ nghìn năm, được thảo sanh sanh diệt diệt, sanh thay cho diệt, diệt rơi xuống, tích tụ thành bùn. Ngàn thứ được thảo hòa hợp lại thành nhất thể, trong thể chất đó có ngàn hiệu dụng, trị vạn chứng, với thời gian, được thảo ngấm, đến độ những tinh túy tiết loãng ra quý báu hơn một thang thuốc nấu trên lò. Tuy chất thuốc tiết loãng ra song thuốc nấu đâu có lâu bằng dầm qua ngàn năm, liên tục. Do đó, chất bùn có một được lực huyền diệu như thuốc thần...

Ta nghĩ, dù có thọ thương trầm trọng hơn nữa, vào ao bùn đó rồi, ta cũng lành mạnh được như thường.

Câu chuyện của Kim Phi quá hấp dẫn, ai cũng chú ý lắng tai nghe.

Không ai tưởng trên đời có sự lạ như vậy.

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Chưởng lực của Lam Đại tiên sinh mãnh liệt phi thường, lão ta đã hứng một chưởng của tiên sinh, lại lãnh luôn một chưởng Ly Huyền Tiên, rơi xuống hố, hẳn là thọ thương không nhẹ, nhưng lão vẫn lành mạnh được, đủ biết chất bùn đó có một được lực linh diệu không tưởng nổi! Câu chuyện của lão ta đáng được kể như một giai thoại, hay một huyền thoại mới đúng hơn.

Cái ao đó chứa đựng ngàn thứ thuốc mục nát, hòa với nước mưa, biết thành một thứ nước cốt có đầy đủ tinh túy từng loại, dù người ta tìm được đủ các loại thuốc, cũng không sao chế tạo thành được một thứ nước cốt đòi hỏi hàng trăm năm trở lên cho sự cấu thành.

Chính cái quý, cái ảo diệu của nó là ở chỗ đó.

Lão phụ thương cảm vô cùng, hỏi:

- Hai mươi năm qua người ở luôn trong ao đó?

Kim Phi chợt run người, hồi ức lại cảnh sống trong ao, lão rợn mình. Một phút sau, lão mới đáp được:

- Phải! Ta ở luôn trong đó suốt hai mươi năm dài. Ngủ trong bùn, ăn thì có côn trùng đủ loại, ta dám ăn cả loài trùng, loài dơi, cóc nhái, uống thì uống thứ nước bùn đó. Bởi quyết chí báo thù, tưởng đến lúc báo được thù, ta vui lên, ta ăn trùng thấy ngon, ta uống nước bùn thấy ngọt...

Triển Mộng Bạch lạnh mình.

Tiêu Phi Vũ nhợn nhợn mấy lần, chực nôn ọe.

Lão phụ nhắm nghiền đôi mắt, nhưng từng hạt lệ nhỏ trên mí trào ra, đôi bàn tay của bà xoa lên lưng bàn tay của Kim Phi, bà lẩm nhẩm:

- Người chịu khổ quá chừng!... Khổ quá chừng!

Triển Mộng Bạch hết sức kỳ quái, tự hỏi tại sao dì của Tiêu Phi Vũ lại thân thiết cực độ với Kim Phi.

Kim Phi nhếch nụ cười thảm, tiếp:

- Chẳng có sự thống khổ nào trên thế gian này có thể bằng sự thống khổ ta chịu đựng trong ao bùn dưới hố sâu! Con chó còn sống sung sướng hơn ta! Lúc đó, nếu ta bằng con chó, là ta cảm như mình đang ở trên thiên đàng!

Bỗng, lão ưỡn ngực ra, vênh cao mặt, buông cao giọng, sang sảng:

- Ở trong đó, ta luyện được một môn công phu kỳ diệu. Luyện được môn công phu đó rồi ta không còn tin là trên đời này có kẻ nào xứng đáng là địch thủ của ta!

Triển Mộng Bạch tỉnh ngộ, nghĩ:

- Thảo nào mà thân pháp của lão linh hoạt phi thường, như rồng trong mây, như cá trong nước! Thì ra, kết quả đó do lão đánh đổi với bao nhiêu thống khổ suốt hai mươi năm dài!

Ở trong bùn nhão suốt hai mươi năm dài, bất cứ hành động nào cũng không thoải mái như những nơi trống trải, thì lúc ra ngoài trống trải, thân pháp của lão phải linh ảo phi thường, thảo nào mà lão chẳng như con rồng trên mây, như cá trong nước.

Thì ra hoàn cảnh làm khổ lão, hoàn cảnh cũng biến lão thành một nhân vật siêu phàm, có một thân pháp mà nghìn xưa cũng như nghìn sau chẳng một ai luyện được.

Bao nhiêu năm khổ hơn con chó, lão đạt mức thành tựu đó, kể ra cái giá của hy sinh của lão rất đắt.

Lão phụ áo trắng thở dài:

- Tạ ơn trời phật! Cuối cùng người cũng thoát ly hố sâu, người trở lại với đời, và chúng ta lại gặp nhau!

Vô Trường Quân Kim Phi tiếp:

- Nào có phải là một sớm một chiều là ta thoát ly được nơi đó. Muốn trở về với đời, ta phải mất đúng hai mươi năm dài! Hai mươi năm qua, hết luyện võ công thì ta dọn đường giải thoát, dọn đường đến một thì ta nghĩ để có sức tiếp tục luyện võ công! Suốt hai mươi năm qua, ta chỉ làm hai việc đó không ngừng!

Lão phụ run giọng:

- Hai mươi năm ròng rã!... Trời?... Tuy ta không trông thấy người đã làm gì, song cứ tưởng tượng những điều người vừa nói ra cũng thừa hiểu người khổ sở biết bao nhiêu?...

Kim Phi trầm gương mặt:

- Hai mươi năm ta nhẫn chịu! Đừng nói là hai mươi năm, thiết tưởng chỉ một thời gian ngắn thôi, bất cứ ai khác trong hoàn cảnh của ta cũng đã buông xuôi rồi, và có thể trong một cơn thất vọng nào đó, tự hủy mình để trốn tránh cái khổ triền miên.

Lão phụ lại ứa lệ:

- Ta biết?... Ta biết...

Kim Phi tiếp:

- Hố sâu ngàn muôn trượng, vách hố lại thẳng đứng, được thảo mọc phủ dày, nhưng được thảo rất yếu mềm, không thể chịu nổi với sức trì níu bám víu của ta, ta không nương theo được thảo mà lên. Ta phải khoét từng lỗ một trong vách đá, làm chỗ chịu chân bám tay.

Vách đá lại cứng, khoét được một lỗ, phải mất chút công phu, người thử nghĩ trong một chiều cao muôn trượng, ta phải khoét bao nhiêu lỗ.

Lão mơ màng, hồi ức lại những việc làm ngày trước, khẽ rợn mình như còn sợ hãi.

Rồi lão tiếp:

- Lắm lúc ta định bỏ cuộc. Bởi ta chẳng thấy một điểm hy vọng nào! Nhưng, buông tay, ta bỗng nhớ mối thù trọng đại, lòng ta nóng lên, chí ta bùng dậy, ta tiếp tục công trình. Cuối cùng ta thắng cuộc.

Triển Mộng Bạch thở ra, trầm nghĩ:

- Lắm vào hoàn cảnh đó, đến ta, ta cũng chỉ sợ là phải bỏ cuộc chứ đừng nói chi là ai khác!

Bất giác, chàng thấy có cảm tình ngay với Kim Phi, chàng quên đi những nỗi hành hạ do lão vừa rồi, chàng khâm phục lão vô cùng.

Lão phụ áo trắng vuốt ngực, bảo:

- Cái khổ dù cùng cực, dù dai dẳng, chung quy nó cũng qua rồi, người...

Kim Phi cao giọng:

- Thoát khổ, ra nguy, điều trước tiên là phải báo thù. Ta chịu khổ, chịu nguy suốt thời gian dài, là để báo thù chứ không phải mong bảo trì hơi thở để tranh chấp khoái lạc với thế nhân.

Lão phụ nhìn lão.

Lão tiếp luôn:

- Người thứ nhất ta cần gặp là Tiêu Vương Tôn!

Lão phụ áo trắng kinh hãi:

- Người... người có thù oán chi với lão ấy?

Kim Phi gần từng tiếng:

- Thoát khỏi hố sâu, trở lại giang hồ, trước hế ta biết được Tiêu Vương Tôn dùng oai lực mà bắt hiếp em gái của ta, bắt nó phải làm nàng hầu cho lão!

Thốt đến đó, lão hét lên như cơn điên bùng mạnh, hét cho vơi bớt phần nào uất khí, lão tiếp:

- Nghe được tin đó, ta lập tức đến đây, ta tìm mãi mà chẳng thấy lối vào Đế Vương Cốc, nếu ta tìm được, lão tàn độc kia đã sớm ra ma rồi.

Đôi mắt lão mở to, lửa hận bắn thành tia sáng rực, những tia mắt đó chiếu ngay Tiêu Phi Vũ.

Lão rít lên:

- Ta giết Tiêu Vương Tôn, chưa giết được lão, thì tạm thời ta giết cái thứ tì tiện kia, bởi nó là nòi giống của Tiêu Vương Tôn! Ta giết hết, bất chấp liên quan khinh trọng, những kẻ nào nấp trong xú lực của lão.

Lão phụ run người:

- Người có biết nàng là con ai đó chẳng?

Kim Phi hừ như hổ gầm:

- Là con gái của Tiêu Vương Tôn chứ còn là gì?

Lão phụ thở dài:

- Phải! Nàng là con của Tiêu Vương Tôn...

Bỗng bà vung tay tát mạnh vào mặt Kim Phi.

Bị tát bất ngờ, Kim Phi lảo đảo đôi chân, suýt ngã. Lão sững sờ nhìn lão phụ dăm dăm, không nói tiếng nào.

Lão phụ gào lên:

- Người có biết nàng là con gái của em gái người chăng? Người giết Tiêu Vương Tôn, là giết một đại ân nhân, người có biết vậy chăng?

Kim Phi trở mặt:

- Người nói gì?...

Tình thế đột nhiên biến chuyển, bà mơ màng một lúc hồi ức dĩ vãng xa xôi, mãi một lúc sau, bà thốt:

- Từ lúc có tin đồn đảo trên giang hồ là người đã chết, bọn ta trở nên những kẻ không cử, không nhà, rời quê hương, đi khắp bốn phương trời tị nạn...

Kim Phi cao giọng:

- Tại sao chứ?

Lão phụ tiếp:

- Tại sao? Người lại hỏi ta? Trong những năm xuôi ngược khắp sông hồ, người đã gây ra bao nhiêu vụ án? Máu đã chảy quá nhiều do bàn tay của người, tang tóc phủ lên bao gia đình êm ấm, cũng do bàn tay người,, không một nơi nào trong suốt mười tỉnh Trung Nguyên, là chẳng có cừu nhân của người! Người còn sống, thì chẳng ai mà dám đến nhà, cả bọn như con thuyền trầm, thù nhân kéo đến như sóng biển tràn bờ, con thuyền trầm làm sao chịu nổi những đợt ba đào ác liệt đó?

Kim Phi cuối đầu:

- Ta hại các người! Ta gây nên tội, các người chịu hình phạt.

Lão phụ tiếp:

- Người biết không, lúc đó Lục Kỳ Lâm trọng bệnh, ta thì mang thai nghén, còn lại một mình bát muội, thử hỏi nó làm sao ứng phó nổi trước cơn công phẫn của hàng vạn người? Chỉ còn...

Kim Phi run giọng:

- Sau ngày nhà người ra đi một tháng đúng, ta mới biết là mình mang thai!

Tiêu Phi Vũ giật mình thầm nghĩ:

- Lão quái vật là chồng của dì?

Kim Phi nắm chặt hai tay, rít lên:

- Con!... Con?... Nó hiện giờ ở đâu?

Lão phụ ngẩng đầu lên:

- Nếu không có Tiêu Vương Tôn giải cứu, chỉ sợ con người chưa ra khỏi bụng mẹ, mà chính ta cũng đã thành ma rồi!

Kim Phi ngã ngồi xuống trên nền động hơn là lão tự ngồi xuống.

Lão kêu lên:

- Trời! Lão ấy cứu con ta!

- Cứu con người mà thôi à! Tiêu Vương Tôn còn cứu anh và em người nữa đấy!

Kim Phi ngẩng mặt lên không:

- Cao xanh! Cao xanh! Có việc như thế sao?

Lão phụ thở dài:

- Người nghĩ lúc đó bọn ta ba người, một bình nặn, một mang thai, một yếu nhược mà cứu nhân thì âm âm theo sau như nước cuốn vỡ bờ, bọn ta chạy đến tận Côn Lôn Sơn.

Kim Phi trầm buồn:

- Dọc đường hằn vết vả lăm...

Lão phụ tiếp:

- Nói làm chi những điều khốn khổ! Khốn khổ mà được sống sót, thì bất cứ khốn khổ nào, bọn ta cũng chịu nổi. Cái khổ là chạy như vậy mà không hy vọng thoát khỏi kẻ thù, chạy để kéo dài thêm một phút giây thôi. Bọn ta đến Côn Lôn Sơn rồi, chưa kịp thở, thì Kim Lăng Tam Kiệt, Trường Giang Song Ngư đã xuất hiện phía sau lưng!

Kim Phi nghiêng rặng:

- Thường ác độc!

Lão phụ áo trắng lắc đầu:

- Bằng người chưa chứ? Người trách họ, ai trách người?

Kim Phi thoáng biến sắc, cúi đầu khỏa lấp:

- Rồi sau đó?

Lão phụ tiếp:

- Trong lúc cùng đường ta lại sắp sửa lâm bồn!

Kim Phi hấp tấp hỏi:

- Rồi làm sao người thoát nạn?

Lão phụ mơ màng một lúc:

- Tiêu Vương Tôn đột nhiên đánh đuổi bọn Tam Kiệt và Song Ngư, hộ tống bọn ta vào cốc.

Kim Phi trầm ngâm một lúc, bỗng, lão hét:

- Dù lão ấy có làm ơn trọng đối với chúng ta, lão cũng không nên dựa vào ân mà đòi ân huệ! Lão không thể buộc bát muội phải làm nàng hầu cho lão!

Lão phụ lắc đầu:

- Người lầm! Chính bát muội yêu lão, lão không nỡ cự tuyệt, đã vậy lão còn xem bát muội như chánh thất!

Kim Phi trở mặt:

- Thật vậy?...

Lão phụ tiếp luôn:

- Ngoài ra lão còn trọng đãi lục ca và ta, người nghĩ, nếu lão không là con người tốt, thì với tánh khí muôn đời, khi nào lục ca chịu ở lại đây?

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Không ngờ Thiết Đà lại là huynh trưởng của lão!

Kim Phi gầm đầu, lẩm nhẩm:

- Lầm!... Lầm!

Lão phụ nhếch nụ cười khổ:

- Lầm! Người lầm từ lâu rồi, lầm nhiều việc, nào chỉ có một việc này! Đời người là cả một chữ lầm! Người không nên nhập bọn với Trung Điều Thất Ác mới phải! Bây giờ còn nói cái tiếng lầm làm chi!

Kim Phi lặng người như chết.

Chốc chốc lão lẩm nhẩm:

- Lầm!... Lầm!

Lão phụ cười, lần thứ nhất từ lúc bà đến đây, bà cười tươi nét mặt một chút:

- Biết đã lầm, thì đừng tìm người ta mà sanh sự! Và từ nay người nên từ bỏ luôn cái kiếp giang hồ!

Nói được câu đó, bà tươi hơn một chút nữa, bà cũng tiếp luôn:

- Chúng ta tìm một địa phương an tịnh, sống nốt chổi ngày tàn, không màn đến mọi sự trên thế gian nữa!

Kim Phi ngẩng đầu lên hỏi:

- Còn con gái của ta? Nó ở đâu hiện giờ? Có lẽ nó không ngờ có một người cha như ta!

Đang vui tươi đó, lão phụ bỗng sa sầm gương mặt, run run giọng thốt:

- Con nó... nó...

Kim Phi biến sắc:

- Nó làm sao?

Lão phụ rơi lệ:

- Ta từ nhỏ mất mẹ mất cha, ta không muốn nó là một cô nhi không cha nên sanh nó ra ta đem...

Kim Phi hét:

- Người đem nó đi đâu? Người đã làm gì nó?

Lão phụ khóc nhiều hơn:

- Ta đem nó cho Tiêu Vương Tôn nuôi làm con, chẳng những nó không biết có một người cha như người, mà nó cũng chẳng biết ta là mẹ!

Tiêu Phi Vũ giật mình thầm nghĩ:

- Thế ra Man Phong thơ thơ không phải là con ruột đại phu nhân? Tiêu Man Phong thơ là con của dì và của... lão ấy?

Kim Phi giật bắn mình như vừa bị thiên lôi giáng cho một chùy mãnh liệt.

Lão bị chấn động mạnh lâu lắm mới hoàn hồn, thần tình tán thất, thấp giọng than:

- Ta biết? Ta biết...

Lão phụ hỏi:

- Người biết điều chi?

Kim Phi tiếp:

- Ta là kẻ bại hoại nhất trên giang hồ, người không muốn con gái của ta mang tiếng là con của một kẻ bại hoại, thà nó mất cha còn hơn có cha! Cho nên người đành đoạn tuyệt tình mẫu tử!

Lão phụ thở dài cúi đầu.

Bỗng, Kim Phi hét lên:

- Nhưng con của ta, phải trở về ta! Ta chẳng bao giờ chịu để ai nuôi dưỡng nó. Dù phải chết, ta cũng nhất định bắt nó về ta!

Bỗng từ phía sau lưng Kim Phi, một bóng người lướt nhanh tới. Thân pháp của người đó cực kỳ ảo diệu thêm ánh kiếm bên mình chiếu xanh xanh, chứng tỏ thanh kiếm là vật vô giá.

Người đó hẳn phải là tay siêu đẳng trên giang hồ, thoáng mắt đã đến nơi.

Thấy người đó, Tôn Ngọc Phật lên tinh thần ngay, hẳn không cần nói nữa mà gào to:

- Người muốn giết ta cứ giết cùng một lúc với các đạo nhân Vũ Dương, hoà thượng Thiếu Lâm. Ta chết chung với họ sẽ nhất định không tịch mịch linh hồn.

Kim Phi kinh dị, không hiểu sao Tôn Ngọc Phật lại trở mặt đột ngột như vậy.

Lão chưa kịp nói gì thì từ phía sau có tiếng trầm lạnh:

- Lão ta không hạ thủ được đâu!

Kim Phi vụt quay mình.

Sau lưng lão là một đạo nhân tay cầm một thanh kiếm màu xanh.

Chỗ Kim Phi và Tôn Ngọc Phật không xa cửa động lắm.

Một đạo nhân trong động reo lên:

- A! Sư phó đến rồi!

Kim Phi thoáng biến sắc hỏi:

- Các hạ là chưởng môn nhân phái Vũ Dương?

Ngọc Cơ chân nhân quát lạnh lùng đáp:

- Phải!

Lão phụ áo trắng reo lên:

- Xin chân nhân khoan động thủ ...

Triển Mộng Bạch cũng gọi gấp:

- Tiền bối! Có sự nhầm lẫn trong việc này.

Cả hai cùng hét lên.

Tôn Ngọc Phật cũng hét:

- Cao đồ của tiền bối đang thọ thương rất trầm trọng. Xin tiền bối đừng do dự, e muộn mất đấy!

Ngọc Cơ chân nhân nhìn vào trong động, lửa giận bốc lên phừng phừng, lên giọng hỏi:

- Ai đã động thủ?

Kim Phi đáp:

- Ta đây chờ ai!

Ngọc Cơ chân nhân nói:

- Vậy thì người hãy coi đây!

Hai bên xông vào đánh đấm túi bụi.

Chưởng phong bay vù vù.

Đạo nhân muốn xem đối phương xử dụng vũ công của môn phái nào bởi có môn võ công nào của các môn phái trên giang hồ mà lão chẳng hiểu?

Giờ đây đối phương dùng những chiêu cực kỳ nguy dị, bình sanh lão chưa từng thấy.

Bắt buộc đạo nhân phải thi triển tuyệt học của phái Võ đương là Liên Hoàn Kiếm Pháp gồm bảy mươi hai chiêu ứng phó với Kim Phi. Nếu không thì chẳng những không thủ thắng mà rất có thể phải bại.

Song phương trao đổi nhau qua mấy mươi chiêu rồi.

Kim Phi càng đánh càng biểu hiện tánh chất mau lẹ của chiêu thức, chẳng khác nào một con quái thú đang vẫy vùng, chống cự với tay thợ săn lão luyện.

Ngọc Cơ chân nhân thì có đấu pháp đúng quy cũ, chiêu thức nhẹ nhàng nhưng hàm súc một công lực phi phàm, đấu pháp của lão cực kỳ ngoạn mục.

Lão phụ áo trắng nổi giận.

Bà thừa hiểu khi cả hai động thủ với nhau rồi thì chẳng một ai phân khai họ được.

Và khi họ động thủ với nhau rồi, họ chỉ dừng tay khi nào có một người thọ thương. Trong hai người, ai thọ thương cũng chẳng phải là điều mong muốn của bà.

Bởi sự thọ thương của một người sẽ làm cho tình hình thêm nghiêm trọng bất cứ lúc nào.

Kiểm pháp của Ngọc Cơ càng phút càng ảo diệu, ban đầu thì còn phân biệt được người và kiếm, dần dần người và kiếm hợp nhất. Xem như một vật thể, và vật thể đó xoáy quanh Kim Phi không rời.

Một vật thể xoáy quanh không rời song lại là một vòng bao bọc, đủ biết cái đà xoáy nhanh đến độ nào, có nhanh mới liên lạc như một bức tường bao tròn.

Thiên Xảo Tinh Tôn Ngọc Phật thấy mọi người bên ngoài bị cuộc chiến hấp dẫn gần như mê mang, hấn cho là một dịp may không thể bỏ qua, từ từ xê dịch ra xa, xa dần, cuối cùng hấn chạy đi. Hấn chạy khá xa rồi, mà chẳng một ai phát giác sự vắng mặt của hấn.

Người bên ngoài không phát giác, nhưng Kim Phi tuy giao đấu với Ngọc Cơ chân nhân vẫn thỉnh thoảng liếc xem chừng hấn.

Và chỉ có lão phát hiện ra sự vắng mặt của hấn.

Lão quát lên:

- Người định chạy đi đâu?

Lão hụp mình xuống, lòn bên dưới kiếm quang, thoát ra.

Lão chưa kịp phóng chân đuổi theo Tôn Ngọc Phật, Ngọc Cơ chân nhân đã phi thân đến chặn trước mặt lão, đồng thời đưa chiêu kiếm Tiểu Chỉ Thiên Quang ngăn trở lão.

Chiêu kiếm đưa ra một thức, thức kiếm biến thành ba, ba mũi kiếm lao vút đến Kim Phi.

Kim Phi nổi giận hét lên:

- Lão lông lá kia, sao lại ngăn trở ta?

Lão hoành tay tả ra, đồng thời vươn tay hữu tới, năm ngón tay uốn cong như móc câu.

Bàn tay tả vừa lách theo thân kiếm, từ ngoài vào trong, bàn tay hữu chụp vào mũi kiếm.

Cùng một lúc, Kim Phi vừa công, vừa hóa giải chiêu kiếm gồm ba thức biến của Ngọc Cơ chân nhân, tay hữu chụp mũi kiếm ngăn chặn thế kiếm, tay tả lách theo thân kiếm, nhằm ngực của Ngọc Cơ chân nhân đánh vào.

Còn lại một tay, Ngọc Cơ chân nhân phải đưa lên, đón chặn chưởng kinh của Kim Phi.

Một tiếng bình vang lên, thế là song phương chạm nhau rồi.

Cả hai cùng bị chấn động, cùng chập choạng lùi lại, thanh kiếm của Ngọc Cơ chân nhân rơi xuống đất, bật kêu một tiếng keng.

Ngọc Cơ chân nhân lùi lại sát vách núi, tựa lưng vào đó mặt trắng như giấy.

Chân nhân thọ thương rất nặng.

Kim Phi không chỉ chịu lưng, lùi lại mấy bước rồi ngã ngửa, nhưng liền theo đó, lão bật đứng lên, rồi cười lớn gọi:

- Lão lông lá kia, người ...

Lão không dứt được câu, một búng máu tươi vọt ra từ miệng khá mạnh.

Nếu lão ngã xuống, cứ gượng ngồi đó hoặc lão có chỗ tựa lưng như Ngọc Cơ chân nhân thì có thể lão giải trừ phần nào chưởng lực của Ngọc Cơ chân nhân.

Dù lão có thọ thương, cũng chẳng đến nỗi phải mửa máu hồng.

Đã thọ thương, là còn tức khí thì tình trạng càng nguy kịch hơn.

Ngoài ra lão lại còn sính cường, cười lớn, hét lớn, thách thức cho nên nội tâm bị động, càng bị động hơn.

Do đó lão phải mửa máu.

Lão phụ áo trắng khiếp hãi, lướt nhanh tới đỡ lão, run run giọng bảo:

- Ngồi xuống! Vận khí điều tức, nếu không... thương thế sẽ trầm trọng hơn, khó trị lành...

Kim Phi đưa tay quệt ngang mép, chùi sạch máu, vẫn quật cường như lúc nào, quát lên:

- Ngồi? Ngồi làm gì? Tại sao lại phải ngồi?

Lão nhìn sang Ngọc Cơ chân nhân gọi:

- Lại đây lão lông lá! Có sức chịu đựng hãy giao đấu tiếp với ta đủ ba trăm chiêu! Lại đây!

Ngọc Cơ chân nhân đưa ánh mắt lơ lơ nhìn thanh trường kiếm nằm trên mặt đất, niềm bi thương thống khổ đang dày vò lão. Lão có nghe Kim Phi nói gì đâu?

Kim Phi hất tay, xô lão phụ áo trắng qua một bên, ngẩng mặt lên không cười vang:

- Ta cứ tưởng một chưởng môn nhân chánh phái như phái Vũ đương phải có tài nghệ siêu phàm! Không ngờ chỉ tầm thường như vậy! Nghe cái danh mà tưởng tượng đến tài năng của một người là lắm, lắm to!

Bỗng có tiếng ai đó từ xa hỏi vọng lại:

- Ai nói năng gì oang oang lên ở đó?

Giọng là một giọng già, song hùng hồn, oai mãnh lạ.

Phảng phất giọng nói của Thiên Phàm đại sư.

Không lâu lắm, từ xa xa, ba bóng người bay vút tới, hai người trước có thân pháp nhanh hơn người sau.

Kim Phi bật cười cuồng dại thốt:

- Hay! Hay quá! Lại có người đến nữa! Lại sắp có cuộc đánh nhau nữa!

Hai người đi đầu đã đến nơi, một vận áo vàng, một vận tăng bào màu tro.

Hai người đó chính là cốc chủ Đế Vương cốc và Thiên Phàm đại sư.

Vừa trông thấy thần sắc của Ngọc Cơ chân nhân, Thiên Phàm đại sư biến sắc mặt liền.

Đại sư nhìn sang Kim Phi hỏi:

- Thí chủ gây trọng thương cho chân nhân?

Kim Phi bật cười cuồng dại:

- Trừ lão phu ra, còn ai đủ khả năng đánh bại chưởng môn nhân Võ đương chứ?

Người đi theo sau Thiên Phàm đại sư và Đế Vương cốc chủ là một thiếu niên có đôi mày xanh, đôi mắt sáng, thiếu niên này không lạ đối với Triển Mộng Bạch.

Thiếu niên là một đệ tử của Lam Đại tiên sanh, chàng đã từng gặp tại Thiếu Lâm tự, lúc chàng đến đó với Đế Vương cốc chủ.

Nghe Kim Phi nói thế, cơ hồ hẳn không tin là mình nghe rõ lắm.

Bởi trên giang hồ còn ai chẳng biết Ngọc Cơ chân nhân là một kiếm khách siêu phàm? Tay kiếm đó lại bị một người khác đánh thọt thương, thì sự kiện này còn ai tin được là có thật?

Hắn trở mắt nhìn Kim Phi rồi hẳn nhìn qua Ngọc Cơ chân nhân như không tin là chân nhân thọt thương thực sự.

Thiên Phàm đại sư ngưng trọng thần sắc, đột nhiên vận tụ công lực nơi đôi cánh tay.

Đế Vương cốc chủ cau mày từ từ hỏi:

- Các hạ đã đánh bại Ngọc Cơ chân nhân hẳn là có lai lịch. Các hạ có thể cho biết quý tánh cao danh chứ?

Kim Phi ngưng trảng cười gần từng tiếng:

- Các hạ không biết lão phu là ai à? Lão phu là ...

Lão phụ áo trắng thở dài, chận lời:

- Lão ấy là trượng phu của già!

Đế Vương cốc chủ trầm định tinh thần vững như núi, thế mà lúc đó cũng biến sắc mặt.

Thiên Phàm đại sư là bạn cố giao của Đế Vương cốc chủ, biết rõ bên trong sự tình có nhiều bí ẩn, cũng biến sắc mặt luôn như cốc chủ.

Đại sư hỏi:

- Thế ra thí chủ là Vô Trường Quân?

Lão phụ áo trắng gật đầu, đáp thay cho Kim Phi:

- Phải!

Bà nín lặng luôn, có lẽ là ghen ngào nên không thốt được tiếng nào khác nữa.

Thiên Phàm đại sư đảo mắt nhìn quanh, thấy các đệ tử của mình và đệ tử Ngọc Cơ chân nhân bị hành hạ thê thảm, rồi đại sư nhìn đến Triển Mộng Bạch, tình trạng của chàng còn thê thảm gấp mấy lần các đệ tử của hai phái.

Đại sư cũng nhận ra luôn sự khó khăn của Tiêu Vương Tôn trước sự tình hầu như nan giải, còn lão phụ áo trắng thì ảm đạm như cảnh đông tàn.

Cho đến Tiêu Phi Vũ cũng ỹ rũ như lá héo!

Đại sư chưa biết rõ mọi diễn tiến vừa qua như thế nào, song nhìn mọi người, lão nghe tâm tư trầm trọng vô cùng.

Lâu lắm đại sư dậm chân rồi thở dài bảo:

- Kim thí chủ hãy đi gấp đi!

Kim Phi hừ một tiếng:

- Đi gấp! Tại sao?

Thiên Phàm đại sư trầm lạnh gương mặt nhấn mạnh từng tiếng:

- Nếu bây giờ mà Kim thí chủ không chịu rời đi, khi bản tăng thay đổi chủ ý rồi, cho dù thí chủ muốn đi cũng chẳng còn kịp!

Kim Phi nổi giận:

- Chẳng lẽ đại sư đã thay đổi chủ ý rồi tại hạ sẽ không đi được?

Râu đại sư hơi rung rung.

Bởi đại sư kềm chế lửa giận nơi lòng đang bốc bùng. Kềm chế đó làm dao động từng thớ thịt, râu theo dao động đó mà rung rung.

Đại sư trầm tĩnh bảo:

- Bản tăng chỉ nói được bấy nhiêu đó thôi, đi với không đi, tùy thí chủ!

Kim Phi hét:

- Không đi!

Lão phụ áo trắng biến sắc mặt nhợt nhạt, cúi xuống nhặt thanh kiếm thốt:

- Người không chịu nghe lời khuyên của Thiên Phàm đại sư, ta sẽ chết trước mặt người cho người thấy.

Kim Phi sững sờ, một phút sau ngập ngừng nói:

- Tại sao.. người muốn ta nghe lời ngoại nhân?

Lão phụ cất giọng buồn thảm:

- Người muốn ta chết, thì ta xin chết trước mặt người!

Bà hoành ta, chống mũi kiếm nơi yết hầu.

Kim Phi hét:

- Nam Yến! Người.. người ...

Lão phụ trầm giọng:

- Người đi hay không đi?

Kim Phi trầm ngâm một phút đoạn thở dài mấy tiếng, bất thành linh bật cười man dại, vừa cười vừa thốt:

- Đi thì đi! Ta có thích ở lại nơi này đâu?

Lão quay mình bước liền.

Lão vừa đi vừa lẩm nhẩm:

- Đi thì đi gấp! Ở lại làm gì chứ?

Lão phụ hai tay trao thanh trường kiếm cho Thiên Phàm đại sư, quỳ xuống lạy:

- Đa tạ đại sư thành toàn!

Thiên Phàm đại sư nghe nhói ở tim:

- Khỏi phải tạ ơn! Nữ thí chủ cứ đi!

Vì đoạn ân oán tình cừu phức tạp quanh sự việc, đại sư đành buông tha Kim Phi.

Lão phụ áo trắng quay mình sang Tiêu Vương Tôn, rung rung giọng nói:

- Cốc chủ ...

Đế Vương cốc chủ nào phải sắt đá mà chẳng nao nao, khoát tay ngăn chặn:

- Khỏi phải nói nhiều! Người xưa trở lại, thì người cũ phải đi theo!

Lão phụ rơi lệ, thốt qua nước mắt:

- Hai mươi năm qua, thọ ơn chiếu cố của cốc chủ.. giờ lại ra đi đột ngột như thế này ... cốc chủ ơi ...

Bỗng bà đưa tay che mặt quay mình chạy đi như cơn điên loạn vừa lên.

Tiêu Phi Vũ vụt bước đến cạnh Triển Mộng Bạch gần từng tiếng:

- Người học được võ công bí truyền của gia gia ta thì hãy cố mà hầu hạ người cho phải đạo nhé!

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Cô nương muốn đi theo các vị đó?

Tiêu Phi Vũ buồn buồn nhìn lại chàng, cũng chẳng ngó sang Tiêu Vương Tôn, đảo bộ phi thân theo Vô Trường Quân Kim Phi và lão phụ áo trắng.

Nàng quay mặt nhanh quá không ai thấy kịp những hạt lệ đọng nơi bờ mi của nàng và những hạt lệ đó rơi xuống khi nàng cử động. Rơi để nhường chỗ cho những hạt khác trào ra.

Đế Vương cốc chủ biến sắc mặt, nhích chân một bước tựa hồ muốn ngăn chặn nàng.

Thiên Phàm đại sư cũng kinh hãi, hấp tấp thốt:

- Sao lệnh ái lại bỏ đi? Bần tăng phải chạy theo khuyên giả nàng mới được.

Đại sư vừa đảo bộ, Tiêu Vương Tôn vói tay nắm chặt áo giữ lại.

Lão thở dài, cất giọng trầm buồn:

- Con bé có tính quật cường, nó đi theo Kim Phi là để học võ công, cứ để cho nó đi, ngăn trở hôm nay thì ngày mai, ngày kia nó cũng sẽ đi như thường.

Lão bật cười!

Tự nhiên giọng cười phải thê thảm, nhưng khí chất thì rất kiêu hùng. Chỉ có những người biết đặt mình trên mọi sự vật mới cười nổi với cái giọng đó.

Lão tiếp:

- Nó quật cường đến điên loạn, cho nó quật cường là nó mất trọn vẹn bình thường! Bây giờ nó đòi học võ công của Kim Phi, một thứ võ công điên loạn, nó sẽ điên loạn hơn...

Tràng cười dứt trước, câu nói dứt sau, kết thúc câu nói là những tiếng thở dài.

Thiên Phàm đại sư cũng thở ra, cảm thông ý nghĩ của Đế Vương cốc chủ.

- Phàm nuôi dưỡng cái tâm hiếu thắng, tranh cường là tự dọn một con đường xuyên của đức hiếu sinh của thượng đế! Đạo từ bi càng phút càng bị lãng quên.

Đại sư bước tới gần Ngọc Cơ chân nhân, trao thanh Phục Ma Kiếm cho đạo nhân.

Ngọc Cơ chân nhân đưa ánh mắt xa vắng nhìn đại sư lâu lắm mới thở dài, hỏi:

- Làm chi nữa, sư huynh? Nước đổ không ai hốt đủ, kiếm nhục thu hồi làm gì?

Thiên Phàm đại sư nói:

- Đạo huynh đã có cái căn tu vi hơn mấy mươi năm dài, thế mà cũng không hơn hiền diệt nữ họ Tiêu à? Cũng tránh cường? Cũng hiếu thắng?

Ngọc Cơ chân nhân run người.

Cơ mớ dài vỡ tan, những uất hận vỡ tan, vừa đưa tay tiếp lấy thanh kiếm, vừa quắc đôi mắt sáng rực, Ngọc Cơ chân nhân hoàn toàn thức ngộ hai lẽ thực hư, cao giọng thốt:

- Mong ơn đại sư điểm hoá, bần đạo xin tuân giáo huấn của đại sư!

Thiên Phàm đại sư nở một nụ cười:

- Trong một cái chớp mắt, đạo huynh thức ngộ then chốt của một đời người, đúng là khổ ãi mang mang, quay đầu là thấy bóng. Bần tăng khâm phục vô cùng.

Đại sư vòng tay chữ thập nghiêng mình bái tạ.

Người thọ ơn không bái tạ sao người thi ơn lại bái tạ?

Cho hay, những kẻ xuất gia là xá kỷ vị tha, lấy việc lo lời làm bốn phận, khi lo tròn cho một người là bốn phận được tròn một phần. Giả như việc làm của họ chẳng bao giờ tròn, và như vậy là họ chẳng góp chút công nào trong cái việc hoàng khai đạo pháp.

Ngọc Cơ chân nhân thức ngộ là đại sư có công. Cái công đó chính Ngọc Cơ giúp đại sư mà thành.

Thì đại sư bái tạ Ngọc Cơ là điều rất hợp lý.

Thiếu niên áo lam đến bây giờ mới bước đến cạnh Triển Mộng Bạch, điểm một nụ cười, cất tiếng:

- Gia sư đếm từng ngày, từ cái lúc chia tay huynh đài, những ngày đó cộng lại hôm nay đã đúng năm rồi, hạn ước đã đến, gia sư sai tiểu đệ đến đây nghinh tiếp huynh đài.

Triển Mộng Bạch cố gượng đứng lên, buông gọn:

- Các hạ dùng lời khách sáo quá đi thôi.

Trong thâm tâm chàng không khỏi nghĩ là Lam Đại tiên sanh nóng nảy quá chừng.

Thiếu niên áo lam cười nhẹ tiếp:

- Tuy tiểu đệ vâng lệnh đến đây, song nếu chẳng có Triều Dương phu nhân chỉ điểm thì chỉ sợ vĩnh viễn không tìm được lối vào sơn cốc.

Triển Mộng Bạch nhìn qua Đế Vương cốc chủ, rồi hỏi thiếu niên:

- Triều Dương phu nhân hiện tại ở đâu?

Thiếu niên đáp:

- Phu nhân đích thân đưa tiểu đệ đến đầu đường vào sơn cốc rồi trở lại ngay. Tuy nhiên bà có nói là tự bà cũng có thể tìm gặp lại huynh đài.

Thì ra lúc thiếu niên vào cốc do lối công khai, còn chàng rớt đi do lối bí mật.

Đế Vương cốc chủ đưa hân theo lối bí mật tìm chàng, kế gặp Thiên Phàm đại sư. Rồi cốc chủ mới dẫn mọi người theo dấu Ngọc Cơ chân nhân.

Nhờ biết rõ địa thế, cốc chủ không cần tìm lâu, chứ nếu chậm một chút nữa thì tại cục trường hẳn là có sự quan trọng xảy ra rồi.

Lúc đó, Thiên Phàm đại sư và Ngọc Cơ chân nhân đã cắt dây treo đỡ các đệ tử xuống nền rồi.

Bốn người thọ thương trầm trọng thật, song tinh thần vẫn vững như thường, không vì cái đau của thể xác mà nhục chí khí của họ.

Mỗi người nói một vài câu, đại khái tường thuật tào ngộ của họ cho hai sư tôn được rõ.

Đế Vương cốc chủ thở dài:

- Trung can nghĩa đảm như các quý môn đệ là một cái gương sáng cho những ai muốn làm một con người! Thịnh danh của quý phái thảo nào mà chẳng rền vang khắp sông hồ, trải qua nhiều thế hệ.

Cốc chủ day mặt qua hai vị chưởng môn tiếp:

- Tình trạng của họ như vậy chắc chắn là các vị ngại đường dài, lão phu tưởng các vị nên đưa họ vào sơn cốc dưỡng thương một thời gian.

Thiên Phàm đại sư gật đầu:

- Bần tăng đang định xin phép cốc chủ cho chúng quấy nhiễu ít hôm.

Đế Vương cốc chủ hướng sang Triển Mộng Bạch hỏi:

- Còn tiểu huynh đệ?

Triển Mộng Bạch cao giọng, song không mất lễ độ:

- Tại hạ ngay từ bây giờ phải theo vị nhân huynh này, để không thất ước với Lam Đại tiên sanh.

Đế Vương cốc chủ nở một nụ cười:

- Tiểu huynh đệ không đi thì lão cũng đến đây! Chỉ vì với thương thế như vậy đó, tiểu huynh đệ liệu có cử động được chăng?

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Rách một phần da, tét một chút thịt, rơi vài giọt máu phỏng có sá gì?

Đế Vương cốc chủ cười tươi hơn một chút:

- Xem ra chẳng những gan của tiểu huynh đệ bằng thép, đến cả thân thể cũng xem là kim cương luôn. Kim cương thì bất hoại, bình sanh lão phu mới thấy một mẫu người như tiểu huynh đệ.

Triển Mộng Bạch khó khăn vô cùng, nếu lạng thình là mặc nhận là tự hào mà nói lời khiêm tốn thì có khác nào công khai thừa nhận?

Một đạo nhân nổi lời cốc chủ:

- Chính mắt đệ tử trông thấy rõ mọi diễn tiến và không tưởng là con người lại có đủ cái sức chịu đựng như vị tráng sĩ ấy!

Thiếu niên áo lam cười nhẹ:

- Gia sư trông đợi, nôn nóng từng ngày, bọn tại hạ xin cáo từ các vị.

Thiên Phàm đại sư gật đầu:

- Phiền thí chủ chuyển đạt đến linh sư lời vấn an của bản tăng.

Thiếu niên vâng một tiếng đoạn dìu Triển Mộng Bạch hướng bước về phương trời vừa rặng đông.

Bổng Đế Vương cốc chủ chĩnh nghiêm thần sắc gọi:

- Tiểu huynh đệ! ...

Triển Mộng Bạch quay đầu:

- Tiền bối có điều chi phân phó?

Đế Vương cốc chủ thở dài:

- Giả như gặp Tiêu Phi Vũ, tiểu huynh đệ ...

Lão không dứt tròn câu nói bởi thân phận của lão không cho phép lão nói lên cái ý muốn nói.

Những đã lỡ thốt đoạn đầu, lão dừng lại tiếp nối cho hợp với cảnh xử.

Không, lão không cần phải tìm lời nào khác bởi lão chẳng cần phải nói nữa, Triển Mộng Bạch đã đáp đúng với niềm thắc mắc của lão:

- Tiền bối an tâm, tại hạ hiểu lắm. Vô luận là Tiêu cô nương sẽ luyện được hay không luyện được những môn kỳ tuyệt, tại hạ chẳng bao giờ động thủ với linh ái!

Đế Vương cốc chủ thở dài, cái thở dài mang theo điều lo nghĩ xa xôi, tâm tư nhẹ được phần nào.

Chừng như lão muốn nói thêm điều chi đó, song cuối cùng lão vẫy tay:

- Tiểu huynh đệ đi đi. Thỉnh thoảng trở lại đây cùng lão phu hội ngộ một vài ngày.

Mãi đến lúc thiếu niên áo lam dìu Triển Mộng Bạch khuất dạng nơi cuối đường xuống núi, Thiên Phàm đại sư cũng như tất cả mọi người đưa ánh mắt theo chàng.

Ngọc Cơ chân nhân tặc lưỡi:

- Con người ai cũng quý cái dũng nhưng mà cái dũng của chàng thiếu niên đó quả thật là một kỳ dũng. Thảo nào mà Lam Đại tiên sanh chẳng quên cái tuổi cao của lão ta kết bạn vong niên?

Đế Vương cốc chủ điểm một nụ cười, qua nụ cười đó, ai cũng thấy lòng cởi mở trọn vẹn. Thiên Phàm đại sư tiếp lời chân nhân:

- Hẳn học được vũ công chân truyền của Tiêu thí chủ, thêm sự chỉ điểm của Lam Đại tiên sanh, thiết tưởng trong vòng mười năm sau, đạo huynh và bản tăng sẽ không là đối thủ của hần.

Đế Vương cốc chủ lại cười:

- Chỉ sợ không đến mười năm.

Một đạo nhân buột miệng chen vào:

- Bỏ qua công phu học tập của vị tráng sĩ đó, chỉ nội cái dũng cũng đủ khiến cho đệ tử cú rập mình khâm phục.

Đế Vương cốc chủ gật gù:

- Trung can, thiết đảm, nghĩa dũng kiêm toàn, rất tiếc Tiêu Phi Vũ ...

Đột nhiên lão thở dài, lảng qua việc khác:

- Chúng ta về cốc đi thôi!

*

* *

Xa xa nơi phương đông, bình minh lên ...

Bình minh lên mở đầu một giai đoạn mới cho vị thiếu niên anh hùng trên con đường lập danh mà cũng là báo cừu.

Nơi triều núi có một dòng suối nước trong xanh, thiếu niên áo lam dừng cạnh bờ khoát nước rửa những vết thương nơi mình Triển Mộng Bạch cho sạch máu, đoạn rịt thuốc. Chỗ nào cần quần vải thì quần, chỗ nào chẳng cần thì thôi.

Thuốc của hần là linh dược do Ngạo Tiên Cung chế luyện, cũng như đệ tử các môn các phái hần đi đâu là có mang nơi mình.

Thái dương lên đem cái rạng rỡ cho vạn vật, gương mặt của Triển Mộng Bạch cũng rạng rỡ luôn.

Cái rạng rỡ của chàng đượm nhiều nguyên nhân, bất quá thái dương chỉ làm công việc điểm xuyết thêm để được vô tư, bởi trong khi muôn loài đều rạng rỡ thì lẽ nào lại để cho chàng ảm đạm mãi sao?

Chàng điểm một nụ cười thốt:

- Máu me đông đặc hẳn phải bốc mùi máu tanh, huynh đài cũng chẳng sợ hôi hám rịt thuốc chu đáo, thật tiểu đệ cảm kích vô cùng.

Một câu nói thông thường, nếu là ai khác nói lên thì chẳng có mấy may giá trị, vì nó tượng trưng cho một sự vuốt ve để tất trách một lẽ độ thôi.

Nhưng khi Triển Mộng Bạch nói lên, nó phải có ý nghĩa sâu xa, vì chàng không thích những cái sáo rỗng tiền, vì chàng là con người cương trực, chỉ biết nói những cái gì đáng nói, không bao giờ dùng lời phù phiếm che đậy một giả dối.

Gia dĩ, thái độ của chàng tự nhiên quá, dù rằng buồn ngực khép kín con tim sâu son con tim của chàng như bỏ ngõ, để lộ sự thành thật rõ ràng.

Cho nên người nghe cũng cảm kích như người nói, dù là một câu thông thường.

Thiếu niên cười nhẹ:

- Tiểu đệ tên Dương Toàn, huynh đài cứ gọi tên như thế tiện hơn.

Triển Mộng Bạch cười lớn:

- Các hạ mở miệng ra là dùng hai tiếng huynh đài, như vậy còn bảo người ta gọi mình bằng tên tộc, ai nghe cho chứ?

Dương Toàn mỉm cười:

- Huynh đài thẳng thắn quá chừng, mà cái thẳng thắn cũng nhiệt thành đáng phục! Tiểu đệ từng nghe gia sư đề cập đến huynh đài, niềm kính một càng lúc càng tăng.

Triển Mộng Bạch cười vang:

- Lại cũng hai tiếng huynh đài.

Cả hai cùng cười, giọng cười tương đắc.

Triển Mộng Bạch chợt thấy mình có hảo cảm ngay với thiếu niên, trong phút giây cao hứng chàng quên đi những phút giây nguy hiểm vừa qua ...

Nhưng thiếu niên ngưng bật tiếng cười, trong khi Triển Mộng Bạch còn rạt rào thích thú.

Rồi hần thở dài thốt:

- Tiểu đệ nghĩ tủi thân phận mình. Đơn cô, cô khổ chứ không thì ...

Hần lại thở dài một phút sau mới nói tiếp:

- Tay vẫn làm sao với cao?...

Hần muốn nói rồi nín lặng, nín lặng rồi muốn nói. Khi nói lên lại ngập ngừng, tuy nhiên hần cũng biểu hiện được cái ý của hần, cái ý muốn kết giao với Triển Mộng Bạch.

Hần ngập ngừng là bởi hần xét mình chưa xứng đáng, hần ngại Triển Mộng Bạch hiểu lầm, cho rằng hần dè dặt...

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Phàm là anh hùng, thì luận tài, luận trí, chứ nào ai luận nguồn gốc ti tiện, xuất xứ đê hèn? Giả như các hạ thấy rằng tại hạ là kẻ có thể thân được, giả như tại hạ thấy các hạ là người đáng mến, thì đừng bao giờ tưởng kẻ này trọng kẻ kia khinh. Nếu trong chúng ta, ai còn đề cập đến sự sang hèn, người đó phải bị phạt nặng.

Dương Toàn hân hoan ra mặt:

- Nếu tiểu đệ được kết giao bằng hữu vào sanh tử đồng hành với huynh đài thì không uổng mình sanh ra trên cõi đời ô trọc, đi giữa dòng đời nhưng vẫn cô đơn như trên sa mạc mênh mông.

Triển Mộng Bạch cười lên ha hả:

- Tại sao lại không được chứ? Chúng ta bất tất học theo thói tục vẽ vờ hương án, bày biện lễ lạc, ngay bây giờ cứ nhặt đất làm hương, nhìn trời mà phát thệ giao tình bằng hữu, các hạ nghĩ sao?

Dương Toàn càng tươi nét mặt hơn hỏi:

- Huynh đài cho biết niên canh?

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Trên dưới hai mươi gì đó, tại hạ cũng không còn nhớ rõ nữa.

Chàng nói với thái độ phóng khoáng, phiêu nhiên, bất chấp tiểu tiết, bởi bình sanh chàng không hề dừng chân ở những sự nhỏ mọn quanh mình chàng.

Dương Toàn tiếp:

- Tiểu đệ năm nay hai mươi hai ...

Triển Mộng Bạch vươn tay vỗ nhẹ lên đầu vai của hắn cười ha hả:

- Nếu thế thì các hạ là đại ca, tại hạ là tiểu đệ!

Cả hai lấy đất làm hương, lạy trời phát thệ, lạy với nhau cho đủ lễ.

Hai thiếu niên đơn côi, kể từ phút giây này không còn cô quạnh giữa dòng đời.

Họ thành thực mến nhau, đôi lòng cởi mở trọn vẹn.

Dương Toàn đề nghị trao đổi cánh thiệp kim bằng, Triển Mộng Bạch ưng thuận ngay.

Dương Toàn lấy trong mình ra một chiếc túi lụa, trong túi có một xấp giấy trắng.

Giấy đó Dương Toàn mang theo mình, khi gặp cảnh sơn thủy hữu tình, hứng thơ bốc dậy, hắn ghi lại một đôi vần để đánh dấu những chặn đường sông núi đã vượt qua.

Giờ đây tạm thời cả hai dùng giấy đó lấy than làm bút, tả niên cảnh quê quán rồi trao nhau.

Dương Toàn tả kỹ bắt buộc Triển Mộng Bạch cũng phải tả kỹ theo.

Thuốc đã rịt xong trên các vết thương, Dương Toàn lấy thức ăn đơn giản mang theo mình bày ra cả hai cùng ăn.

Sau đó nghỉ ngơi một lúc, Triển Mộng Bạch cảm thấy tinh thần phấn chấn trở lại như thường.

- Phải làm sao để hóa diệt phiền lo cho Tiêu cốc chủ?

Dương Toàn giải thích:

- Lên trên núi, tìm ba vị đó, thu hồi ...

Hắn nhìn Triển Mộng Bạch bỏ lửng câu nói.

Triển Mộng Bạch hỏi dồn:

- Thu hồi vật gì?

Dương Toàn lắc đầu:

- Ngu ca nói rồi, sợ nhị đệ đòi đi!

Triển Mộng Bạch gấp giọng:

- Đại ca cứ nói, tiểu đệ không đi đâu.

Dương Toàn vẫn lắc đầu:

- Chẳng phải ngu ca không muốn nói, chỉ vì lên đó là làm một việc mạo hiểm phi thường, người lên núi chẳng những phải có gan liều, mà còn cần phải có tài nghệ cao siêu, ngoài ra phải giữ cái chí cực kỳ kiên định, không để cái tâm bĩu hoặc bởi bất cứ một việc gì. Dọc đường, cứ đi, đi lên mãi không thể quay đầu, khi thấy ngôi nhà cổ quái, tìm gặp ba lão nhân, hỏi họ xin một con độc xà, màu đỏ, đem nó về trao cho Tiêu Vương Tôn. Dùng con độc xà đó, hoặc ăn nó, hoặc chế luyện ra một dược liệu gì, Tiêu Vương Tôn sẽ không còn sợ độc trùng nữa.

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Thế thì có gì khó khăn đâu?

Dương Toàn thốt:

- Vũ công của ba vị lão nhân đó không lấy gì làm cao minh cho lắm, song họ có biệt tài lừa người, kẻ gian hoạt còn bị họ lừa được như thường, thì liệu một người như Tiêu Vương Tôn làm gì không mắc mưu họ chứ? Hà huống một thiếu niên chưa hai mươi tuổi?

Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ:

- Tại sao lại phải là một thiếu niên chưa tròn lứa hai mươi tuổi?

Dương Toàn đáp:

- Bởi vì ngày trước, Tiêu Vương Tôn có lập ước với ba lão nhân, theo thỏa ước đó, thì chỉ có một thiếu niên chưa tròn hai mươi tuổi mới có thể được lên đỉnh tìm ba vị lão nhân, thu hồi giải dược.

Hắn thở dài, một lúc sau tiếp luôn:

- Ba vị lão nhân đó sống mãi hầu như không còn biết tuổi của mình là bao nhiêu nữa, bởi sống quá lâu, con người hầu như thành tinh mất rồi, họ còn lừa được kẻ đã chết rồi, huống hồ là một thiếu niên?

Triển Mộng Bạch hét lên:

- Chưa chắc đâu đại ca! Họ lừa thiếu niên nào thì chẳng có chi, chứ thiếu niên đó là họ Triển này, thì nhất định họ phải thất bại. Tiểu đệ muốn lên đó xem thử.

Dương Toàn biến sắc:

- Nhị đệ đã hứa là không đi kia mà? Sao bây giờ lại đòi đi?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Đối với tiểu đệ, Tiêu cốc chủ có cái ơn trọng như núi Thái, giờ đây nghe được việc này, tiểu đệ thấy có dịp đáp lại phần nào ơn trọng của lão ta, lại không làm được cái gì hữu ích cho lão, thì liệu tiểu đệ có còn là con người nữa không?

Dương Toàn khoát tay:

- Không được! Dù sao, nhị đệ cũng không thể đi được!

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Tại sao?

Dương Toàn giải thích:

- Cái vẻ bên ngoài của nhị đệ chứng tỏ một tâm tánh quật cưỡi nhưng thật ra, cái tâm của nhị đệ thì quá mềm, nếu gặp ba vị đó, họ nói một vài câu, xúc động tâm tình nhị đệ ... nhị đệ mắc mưu là cái chắc, mà khi mắc mưu rồi là cầm như mất mạng luôn.

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Đại ca cứ yên trí, tiểu đệ hứa, vô luận ba lão nhân đó có nói gì, tiểu đệ nhất định không nghe, nếu không nghe thì làm gì mắc mưu?

Dương Toàn cau mày:

- Nhị đệ chắc vậy?

Triển Mộng Bạch ưỡn ngực:

- Chắc chắn là tiểu đệ sẽ mang con độc xà màu hồng đó đem về đây! Không có một sự việc gì mà có thể cầm chân tiểu đệ trên đó.

Dương Toàn cau mày:

- Thương thế nhị đệ ...

Triển Mộng Bạch vung cánh tay rồi soạt chân, đảo bộ rồi tung mấy ngọc cước vù vù, cho thấy chàng không hề kém giảm công lực đoạn cưỡi ha hả:

- Thuộc của Ngạo Tiên Cung quả nhiên thần hiệu, giờ đây tiểu đệ chẳng còn đau đớn chút nào cả.

Dương Toàn thở dài:

- Rất tiếc là theo giao ước của Tiêu Vương Tôn thì chỉ có một thiếu niên lên đó mà thôi, chứ nếu không thì ... chúng ta cùng đi.

Hắn dặn dò:

- Cẩn thận nhé nhị đệ!

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Đại ca cứ việc yên trí, cứ ở đây mà chờ tiểu đệ xuống, lâu là một ngày, sớm là nửa ngày, tiểu đệ trở lại với con rắn độc màu hồng.

Dương Toàn thốt:

- Nhị đệ không trở lại đây thì ngu ca cũng không trở về sơn động.

Triển Mộng Bạch vẫy tay:

- Tiểu đệ đi đây!

Nhìn theo bóng Triển Mộng Bạch đến khi khuất hẳn ở khúc quanh trên con đường lên núi, Dương Toàn vụt nở một nụ cười âm trầm, rồi lẩm nhẩm:

- Người lên đó rồi lại hy vọng trở xuống sao?

Hắn ngẩng mặt lên không hợp mấy hơi không khí trong lành rồi lẩm nhẩm tiếp:

- Triển Mộng Bạch! Triển Mộng Bạch! Đừng trách sao ta hãm hại người! Bởi vì người vào Ngạo Tiên Cung là vĩnh viễn ta không còn hy vọng được Lam Thiên Chùy truyền y bát

cho ta! Vào Ngạo Tiên Cung đâu phải là cái việc dễ dàng cho ta? Lưu lại Ngạo Tiên Cung là đệ tử Lam Thiên Chùy, cũng đâu phải là việc dễ dàng? Càng khó khăn hơn nữa là được lão quỷ ấy truyền cho tuyệt học! Bao nhiêu công khó của ta lẽ nào nhường hết cho người tiếp nhận thành quả?

Hắn cầm lấy tấm canh thiếp của Triển Mộng Bạch, xem lại một lần nữa đoạn trình trọng cất vào mình rồi bật cười lạnh, lẩm nhẩm:

- Có tấm canh thiếp này trong tay, ta chẳng sợ bất cứ ai buộc tội ta hãm hại người!

Hắn bật cười khanh khách:

- Đến lúc đó, ta sẽ nguy tạo một vẻ mặt đau đớn, thống khổ, ta sẽ khuyến dụ, khích động luôn Lam Thiên Chùy cho lão ta tìm lên đỉnh núi gặp ba lão nhân kia báo cừu.

Hắn đắc ý vô cùng, rồi hắn lại nghĩ:

- Chưa đến hoàng hôn là người chết, đến lúc ấy ta lên núi nhặt xác của người! Hay lắm!

Bỗng, hắn vỗ tay, cười vang tiếp:

- Ta chỉ cần cung cung kính kính đối với các lão nhân, nhất định họ sẽ không làm khó ta!

Đến bây giờ hắn mới ăn, trước đó thì hắn chỉ nhường cho Triển Mộng Bạch ăn, còn hắn nhấm nháp cho chàng vui lòng vậy thôi.

Thức ăn chẳng có gì, chỉ là cơm khô với muối, thế mà hắn ăn, nghe ngon lạ lùng!

Bởi, hắn ăn mà nghĩ đến cái chết của Triển Mộng Bạch.

Vừa đi, Triển Mộng Bạch vừa nghĩ:

- Không ngờ ta với hắn mới kết giao với nhau mà hắn lại đối xử nặng tình với ta quá như vậy! Tự nhiên ta cảm kích hắn vô cùng!

Chàng nhìn ra con đường trước mắt, đường tuy khó khăn song chàng nóng nảy quá độ, chân bước vội vàng...

Một lúc sau chàng trông thấy một khoảng núi có hình thế lạ kỳ, nơi đó không có một ngọn cỏ, có lẽ tại đây sinh vật không phải triển nở nên tàn lụi đến cuối cùng tận diệt.

Vượt qua đoạn đường đó, chàng lại đến một địa điểm có đầy hoa cỏ màu đỏ như máu lại to bằng chiếc bát lớn.

Chàng không nhận ra được hoa đó là hoa gì.

Bây giờ chàng đã lên quá cao, dưới chân chàng mây lơ lửng trôi qua, mùi hoa phất qua mũi chàng ngào ngạt.

Bỗng chàng trông thấy một tấm bia dựng trong những bụi hoa bia có mấy chữ:

- Đứng vào cửa!

Hai bên tả hữu có hai hàng chữ con:

- Hãy quay đầu trở lại, đừng vào vọng cửa này!

-- o O o --